

Universitätsbibliothek Paderborn

Meditationes De Præcipvis Fidei Nostræ Mysteriis

Vitæ ac Passionis D.N. Iesv Christi; Et B.V. Mariæ; Sanctorumq[ue] et
Euangeliorum occurrentium Cum Orationis Mentalis circa eadem praxi In
sex partes tributæ

Quæ Meditationes Complectitur circa omnia Christi Domini Acta, ab eius
Baptismo ad finem vsque Prædicationis, Doctrinam, Miracula, Parabolas

Puente, Luis de la

Coloniae, 1612

31. De muliere à fluxu sanguinis liberata.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-54633](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-54633)

MEITATIO XXXI.
DE SANATA MULIERE
à fluxu sanguinis.

a Marc. 5.
25.
a Matt. 9.
20.

b Luc. 8. 44

I.

c Osee. 4. 2.

MULIER a qua erat in profluio sanguinis annis duodecim, & fuerat multa perpeffa à compluribus medicis, & erogauerat omnia sua, nequicquam profecerat, sed magis deterius habebat; cum audisset de IESU, venit in turba retro, & tetigit vestimentum eius. dicebat enim, Quia si vel vestimentum eius, tetigero, salua ero. & b accedens retro tetigit fimbriam vestimenti eius, & confestim stetit fluxus sanguinis eius.

Hic perpendenda primùm mulieris huius miseria, exiguumq; eiusdè à terrenis medicis remediũ; ita Deo disponente, vt ad celestem medicum, qui etiam incurabiles animi & corporis morbos sanare potest, accederet; nihil enim illi est impossibile. In ea itaque muliere considerabo animam meã, maligni sanguinis fluxu laborantè, amoris videlicet proprii, cupiditatum, affectionum inordinatarum; fluxu superbiæ, iræ, & innumerabiliũ aliorum vitiorum & peccatorum, donec c sanguis sanguinem tãget, tanto impetu prodeuntium, vt nulla sit vis in terra, quæ furenti eorum cursui possit resistere; nisi Deus manu sua illũ cohibeat.

OSu-

O supreme & omnipotens medice, respice fluxum hunc sanguineorum peccatorū, quo vexor: & quem nullum terrenum remedium sistere valet, coeleste illud mitte, quo sanitati omninò restituar.

PERPENDENDA deinde est insignis eiusdem mulieris fides & fiducia. Nam etsi experientia didicisset, infirmitatem suam esse incurabilem, cū primum fama de Christi miraculis ad ipsam peruenit, tantum de eius sanctitate & omnipotentia concepit opinionem, vt crediderit se ab eo posse sanari, etiam non petentem, aut eius manus tactam; sed si solū ipsa eius vestimentum tangeret; eò quod illud adeò sancti hominis esset vestimentum. Huic fiduciæ insignem etiam adiecit humilitatem, deuotionem, & reuerentiam; accedens seorsum retro ad ipsum Iesum, non ausa ex anteriori parte accedere: & statim atque simbriam extremitatemve eius vestimenti tetigit, sanam omninò se sensit. O ineffabilem humilis confidentiæ virtutem, quæ spiritu tangens IESVM, tantum potes impetrare! O infinitam IESV virtutem, quæ admiranda adeò in ijs perficis, qui humili confidentiâ te tangunt. *Quot quot enim vel ad simbriam vestimenti eius tangebant, salui fiebant. e & omnis turba quærebat eum tangere, quia virtus de illo exibat, & sanabat omnes.* O Iesu dulcissime, si tali te spiritu tangerem! vt virtus ex se exiret, quæ morbos omnes meos expellens, virtutibus me omnibus impleret.

II:

d Mar. 5. 56
e Luc. 6. 19.

III.
Apta ad
commu-
nionem
præpara-
tio.

MIRACVLVM hoc licebit ad sacram
munionem applicare, tres perpendes circum-
stantias: *miseriam* videlicet animæ meæ, eo
modo quem iam posuimus; infinitâ IESV vir-
tutem, quem tango, dum communico; & *modum*
quo decet eum tangere. Nam propterea Chri-
stus apud nos manere voluit veste illa sacra-
mentalium specierum contactus, vt tangen-
tes eam, qui ipsum comedunt & accipiunt,
liberentur à fluxu illo sanguineo cupidita-
tum, & affectionum inordinatarum. & pro-
pterea fortè in forma panis manere voluit, vt
cùm comeditur, eas partes membraque tan-
geret, quæ sunt fons & origo sanguinis hu-
ius, eaque sanaret. Tangit enim linguam, vt
loquacitatum, murmurationum, aliorum-
que plurimorum peccatorum, quæ per eam
passim admittuntur, fluxus sanaretur: Tan-
git guttur, ad gulæ, edacitatis & ebrietatis
fluxum sistendum: Tangit pectus, vt fluxum
reprimat cogitationum, & nimiarum co-
puditatum iræ, superbæ &c. Denique si vi-
ua Fide tangitur, & recipitur: totus hic flu-
xus sistitur & exsiccat: nam ita ait sanctus
Marcus: *siccatus est fons sanguinis*. Nam licet
incurabilis videatur, sicut erat huius mulie-
ris, remedium tamen inueniet in omnipoten-
tia & misericordia Christi, IESV in sacramêto
latentis. Gratias tibi ago IESV dulcissime,
quod nobiscum manere sis dignatus, vt ma-
lis nostris remedium adferres. O misericor-
diæ fons, exsicca in corde meo fontem mise-

ria meę; ostende in me omnipotentiam tuam, eo me fauore prosequens, vt ita te tangam atque recipiam, vt omninò cesset abominandus hic fluxus, quo vexor.

DENIQVE perpendam modum & rationem, qua tangere & recipere me oporteat Christum. debeo enim huius mulieris exemplo accedere, hinc magna fide fiduciaque de bonitate & omnipotentia huius Domini: inde verò magna reuerentiâ & timore ob meâ indignitatem, indignum me iudicans, qui illum tangam, imò & qui aspiciam. Quis enim sum ego Domine, vt te tangam, & recipiam? id potius sum promeritus, vt ex tuo vestimento, & sanctissimo hoc sacramento radij ignis prodeuntes, me perderent: verùm de tua misericordia spero amoris radios produros, qui prauarum mearum propensionum fluxum exsiccant. Et hac, Domine, spe accedo ad te recipiendum.

Hos & similes affectus licet excitare, cùm sacram ipsam hostiam in ore teneo, & cùm linguam & guttur illa pertransit; ac dum in ipso manet pectore.

PUNCTVM II.

MIRACVLO secuto a ait IESVS. *Quis est a Luc. 8. 45.*
 qui me tetigit? & dixit Petrus: Præceptor, turba te cõprimunt & affligunt, & dicis: Quis me tetigit? & dixit IESVS, tetigit me aliquis. Nã ego noui virtutē de ea exiisse. Videns

autem

IV.

autem mulier, quia non latuit, tremens venit, & procidit ante pedes eius, & ob quam causam tetigerit eum, indicauit coram omni populo: & quemadmodum confestim sanata sit.

PERPENDENDVM hic est, Christum Dominum, qui sua aliàs miracula occultabat, & taceri mandabat, quòd exemplum ab eo humilitatis disceremus; voluisse tamen hoc miraculum, quod mulier occultabat, manifestari ob multa commoda, quæ ex eo eduxit, in eiusdem mulieris & omnium vtilitatem, nominatim habuit tres causas siue motiua valdè vtilia, cur id faceret.

I.
Monita ad
benè com-
munican-
dum.

PRIMUM motiuum fuit, vt appareret quantum sit discrimen inter eos qui Christum, eiusque Sacramenta & res alias sacras cum humilitate, reuerentia, & deuotione tangunt; & eos qui eundem sine his circumstantijs contingunt. Priores enim, quòd valdè illi placeant, gratiâ suâ, donis, & favoribus à se prodeuntibus, prosequitur: posteriores, quòd ipsi valdè displiceant, eumque contristent, non participant eius virtutes: qualis est turba eorum qui sine spiritu communicant. Et reflexione in meipsum facta, deslebo, quod vt sæpè tangens Christum exiguâ meâ reuerentiâ & deuotione eundem contristavi: ita ob eandem causam, exiguum hauserim fructum ex cõmunionem, sacrificij Missæ quod offero, vel audio; & ex alijs operibus, quæ interdum præsto. O Rex gloriæ, ne permittas me in posterum tangere & tractare te tuaque absque de-

bita

bita reuerentia, & deuotione! Non enim de-
 cet me diuinum tuum corpus tangere, & An-
 gelorum panem comedere, nullo discrimine
 inter eum & vulgarem hominum panem ad-
 hibito. Attende anima mea, qua ratione Do-
 minum hunc tangas & recipias: ob id saltem
 ne in morbum tibi mortemve conuertatur,
 quod ad sanitatem vitamque tuam est destina-
 tum. Sed & illud aduertam: quod, quamuis
 virtus ex Christo prodeat, ad omnes sanctifi-
 candos, qui dignè, vti diximus, ipsum tangunt
 & sacramentaliter recipiunt: eò tamen pro-
 dit maior virtus, quò dignius tangitur. Hæc
 autem virtus, quæ ab eo procedit, charitas est,
 humilitas est, obedientia, patientia, oratio,
 deuotio, cæteræque virtutes, ac dona Spiritus
 sancti; procedit quoque virtus pacis, gaudij,
 & spiritualis consolationis, inspirationes, il-
 lustrationes cœlestes: quæ omnia hic Domi-
 nus communicat iuxta dispositionem, qua ad
 eum accedimus, maiora gratiæ suæ dona ei
 tribuens, qui melius paratus accedit. O virtu-
 tum omnium fons, concede mihi excellen-
 tissima te dispositione sumere; quò excel-
 lentissimæ alicuius virtutis tuæ particeps
 fiam,

FECIT præterea hoc IESVS, vt mulieris hu-
 ius ignorantiam curaret: quæ, etsi pia, existi-
 mauit tamen, se posse Christum tangere, ipso
 id non sentiente, nec aduertente, modò in
 cumulo cum reliqua turba tangeret: quam
 vt ab hac ignorantia eximeret, dixit: *Quis me*

teci-

tetigit: vt & ego intelligam, scire Christum eos omnes, qui ipsum tangunt, & accedunt, quantumuis id faciant occultè, & multi illi sint, & cõfusi accedant: videtque, qui cum reuerentia & deuotione, qui sine illis communicent: temporeque suo manifestaturus sit ac promulgaturus omnia, prout erunt gesta. Quamobrem aperi, anima mea, oculos mentis, attendentes cum communicas eum Dominum, quem tangis, & si sub sanctissimi Sacramenti velo lateat, videre tamen cõtutum, modumque & dispositionem, qua eum recipis; nec posse te occultare, aut quæ nunc agis latere. Ipse enim reuelabit; vt si bonum illud fuerit, cedat tibi in honorem; in ignominiam & pudorem, si malum. Quare contende ad eum accedere, eumque recipere tanta cordis puritate & munditia, atque qui à Deo aspicitur, & atque si ab vniuerso mundo qui cordis munditia accedere obseruaretur.

III.

VOLVIT denique Christus Dominus quãdam aliam huius mulieris imperfectionem curare: qua infirmitatem suam manifestare pudebat, quod ijs qui eam cognoscerent, Romachum moturam existimaret; ac propterea ipsam vt immundam despicerent. vt itaque pudore hoc deposito, magis in humilitate, & sui ipsius contemptu proficeret, effecit Christus, vt ipsemet se manifestaret. vt & ego hinc discam, nec nimiam ob vanum confusio- nis & humiliationis timorem verecundiam meam, qua meas culpas in confessione ape-

rio; nec illam propensionem, qua, vellem defectus, & imbecillitates meas, & alia quæ ad me humiliandum conferrēt, nemini innotescere, ipsi Christo Domino placere posse: potius gratum habere, cum ego ipse, calcato vano illo timore, illa confitear & manifestē, quod spiritualis mea sal^o solidior sit ac perfectior. Et si quando peccatorum contritione in cordis mei secreto veniam illorum impetrem, necesse tamen est eadem Confessario in tribunali confessionis aperire, qui Absolutionis sentētia, quod ante Deus fecerat, gratificet. Eripe me, o bone IESV, à pernicioſa illa cōfusione, quam secum adfert peccatum: eiusque remedio portam referans, erige pusillanimitatem meam, vt vires resumat, & animum ad culpas meas aperiendas, reiecto inani timore ignominie, quæ ex tali confessione posset provenire: siquidem huiusmodi *b confusio est adducens gloriam tibi, & gratiam mihi, quam à te recipiens, & ipse glorificet.*

b Eccl. 4.25

PUNCTVM III.

CVM mulier tremens ad IESV pedes prostrata maneret, a ipse dixit ei: *Fides tua salutem te fecit: vade in pace.*

a Luc. 8.48.

PERFENDE hic Christi Domini charitatem in consolandis suis electis. Cum enim hæc mulier anxia esset ac tremens, nesciens an fortè contactu illo suo eum offendisset; & propterea recepta semel sanitate esset spolianda: magno eam amore compellat

filiam

filiam, vt sic eam consolaretur, & de recepta sanitate redderet securam: adiiciens & illud: *Fides tua saluam te fecit*: quasi diceret, ne dubites, non tibi auferam sanita-tem, quam fide tua tibi comparasti.

I.

COGNOSCAM verò hinc *primum*, bonarum esse mentium ibi timere culpam, vbi non est timenda; ac subuereri ne fortè Deo displiceant suis communionibus & alijs deuotionibus: ideoque sæpè hærent anxie dubieque, num accedent ad Christum tangendum, & recipiendum; nec ne. Id sic permittente Deo ad eas animas dolandas, & in humilitate altius fundandas, & excitandas ad maiorem in profectu suo feruorem, & ad exactiorem præparationem ipsius communionis.

II

DEINDE intelligam, Christo Domino gratius multò esse, si ex amore ad eum accedamus; quam si abstineamus ex timore. Ad hoc enim approbavit spiritum huius mulieris, & propterea *filiam* appellauit: quia spiritus amoris & confidentiæ proprius est filiorum Dei, qui infinitam suam bonitatem in eo manifestat, quod fauentibus oculis nostra omnia respiciat, licet imperfecta illis aliqua miscantur: sicut huius mulieris fidem, licet aliam imperfectam, laudauit, acceptam ei tribuens sanita-tem, vt eo exemplo non abiciam ego animam, si quando aduertero aliam quam in meis actionibus imperfectionem: Nam, vt ait Propheta Regius: *In libro suo omnes scribit Deus etiam imperfectos*, quos post

Psalm. 138. 16.
et S. Aug.
ibid.

post expurgationem admittit ad gloriam, in qua cum ipso regnent in secula. Amen.

MEDITATIO XXXII.
DE LANGVIDO A CHRIS-
TO Domino ad probaticam pis-
cinam sanato.

PUNCTVM I.

ERAT Ierosolymis probatica *Ioan. 5. 2.*
piscina (in qua ouium & ag. &c.
norum carnes ad sacrifi-
cium leuabantur) quinque
porticus habens. In his iace-
bat multitudo magna languē-
tium, cæcorum, claudorum, aridorum, expe-
ctantium aquæ motum. Angelus autem Domini
descendebat secundum tempus in piscinam: &
mouebatur aqua, & qui prior descendisset in
piscinam, post motionem aquæ sanus fiebat à
quacunque detinebatur infirmitate.

CONSIDERA, Piscinam illam anima-
lium illorum, quæ Deo sacrificabantur, san-
guine tinctam, figuram fuisse Sacramento-
rum, & eorum lauacrorum, quæ Chri-
stus Dominus instituturus erat sanguine
eius sacrificij; quod de seipso in Cruce erat
oblaturus. Hæc sunt Sacramenta baptismi,
aquæ, & Pœnitentiæ, quæ baptismus est